AGONIA

Poeme filosofice

SORIN CERIN

SORIN CERIN

AGONIA

Poeme filosofice

2018

SORIN CERIN

- AGONIA -

-poeme filosofice-

Manufactured in the United States of America

ISBN-13: 978-1719395649

ISBN-10: 1719395640

SORIN CERIN

- AGONIA -

-poeme filosofice-

CUPRINS

SORIN CERIN
- AGONIA -
-poeme filosofice-

1) Agonia

Restaurăm Trecutul,
pentru a face statuie Absurdului,
Iluziilor Vieții și Morții,
ce ne-au alungat Amintirile Viitorului,
din Inima de Pustiu,
ce-și trăiește Agonia ultimelor Vise,
în Sângele Apusurilor,
scurs în Condiția Umană,
a Pașilor pierduți,
prin pustiurile fără margini,
a Lacrimilor orfane de Fericire,
în care au rămas,
doar Orașele fantomă ale Viselor,
căzute și ele în aceeași Agonie,
a Regretelor,
unde se mai aud și azi,
rădăcinile smulse,
ale Cimitirelor de Cuvinte,
în care se înmormântau,
Ridurile adânci ale Durerilor,
atâtor Iubiri trecute,
a căror Disperare,
mai sapă și acum,
în pietrele amare funerare,
sculptând,
propriul Timp,
al Nimănui.

2) Înecate în sudoarea Anilor

Niciodată nu ajung,
pe podul unde mă aștepți,
Eternitate a Clipei,
fiindcă Timpul îmi fură,
de fiecare dată adresele,
unde te pot regăsi,
profitând de oboseala Zilelor,
care mă însoțesc abătute și neliniștite,
înecate în sudoarea Anilor,
ce-abia își mai duc Ridurile cărunte,
la cantina Uitării,
de unde sunt conștient,
că nu mai am cum să te reîntâlnesc,
Iubire,
fiindcă fiecare Blestem,
mă bântuie,
cu tava sa aproape golită,
de foamea,
Rătăcirilor din mine.

3) Agonia Condiției Umane

Așteptându-te,
pe fruntea Răsăritului,
Toamnei,
din Inima de Cer,
a Orizontului ruginit de Clipe,
mi-am dat seama,
că n-ai să vii niciodată,
fiindcă deja te-ai înecat,
în Ridurile de sudoare,
ale Disperării,
ce ne obligă,
să purtăm pe piepturile Viselor,
Soarele unei alte Lumi,
ce nu va fi niciodată al nostru,
printre lăstărișurile de Zile putrezite,
pierdute prin,
Agonia Condiției Umane,
care își probează garderoba,
la croitoria Morții,
ce îi ajustează noile măsuri,
care să ne vină perfect,

peste Cimitirele noastre de Cuvinte,
ce ni le vom rosti de acum încolo,
prin scrisori din ce în ce mai friguroase,
trimise pe Buzele unor Gânduri înghețate,
pe care ne vor patina,
în Singurătate,
Amintirile Viitorului.

4) Unde se desfată mafia Divinității

Lanțurile Compromisurilor,
cu noi înșine,
par a fi ruginit,
lângă fântâna secată a Promisiunilor,
care s-au ofilit,
pe la Moaștele Viselor,
la care se roagă Genunchii Absurdului,
să plouă cu milă,
peste Agonia din Seceta Privirilor,
însetate,
de Apele Transcendentale,
ale Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
ce vor da drumul,
Șuvoaielor de Deșertăciuni,
ale Credințelor,
tot mai palide și neajutorate,
de când Moartea a început să dea târcoale,
Durerilor izbăvitoare ale Sfinților Părinți,
înecați în vinul Uitării,
stors din Suferințele Omenirii,
pentru a se scurge,
pe mesele îmbelșugate,
ale Cinelor de Taină,
unde se desfată mafia Divinității.

5) Viața Clipei

Arde-mă cu focul Răsăriturilor,
aprinse în Inima de Cer,
a Forței ce-mi conduce Existența,
pierdută în Privirea,
Orizonturilor nesfârșite,
în Eternitatea cărora,
aș vrea să-mi sădesc,
Viața Clipei,
care să nu se usuce niciodată,
așteptând în zadar,
Steaua Nemuririi,
Iubirii noastre,
oricât de mult,
și-ar dori Condiția Umană,
ca aceasta să devină căzătoare,
pentru a o cuprinde,
în brațele Iluziilor Vieții și Morții sale,
ca să o monteze la medalionul Disperării,
purtat la pieptul Deșertăciunilor,
de Uitare.

6) Cei de atunci

Zidit în Lacrima Apusului,
înecat în valurile Gândurilor,
ce lovesc sălbatic Țărmurile Viselor,
de care îmi agăț Sentimentele,
la uscat,
după o zi atât de umedă,
care ne-a certat Privirile,
ce mai vroiau să înoate,
în apele adânci ale Destinului,
care ne atrăgea ca un magnet,
în abisurile Timpului său,
unde ne așteptau,
porțile grele ale Uitării,
care dintr-odată,
s-au închis,
în urma noastră,
fără a ne mai lăsa,
să ne reîntoarcem,
la noi înșine,
cei de atunci.

7) Valsul Viselor

Am îngenuncheat,
la ruinele,
Amintirilor noastre din Viitor,
atunci când mi-ai dat mâna,
Răsăritului Privirii tale,
de la Valsul Viselor,
știind că le vei reconstrui,
încât să ne pierdem mereu,
în Regăsirea Nemuririi sale,
unde-și ține și acum,
Privirile noastre rebele,
ale căror aripi,
vor zbura,
deasupra Condiției noastre Umane,
luând câte o Stea de Fericire,
din pomul interzis al Iubirii,
pentru a face în ciudă,
tuturor Păcatelor Originare,
inventate de un Dumnezeu,
invidios,
pe noi.

8) Oricâte și oriunde

Oricâte Riduri de Cuvinte,
aș mai săpa,
pe paginile roase de Timp,
ale Clipelor,
pentru tine,
și Oriunde aș merge,
să vărs nisipul Viselor,
din carnea putredă,
a Timpului,
sfâșiat de Clepsidrele,
Gândurilor tale,
nu știu dacă aș reuși vreodată,
să-ți număr stelele Universului,
care s-au născut,
să-ți admire,
Lumina Divină,
din Privirea ta,
uitând cu desăvârșire,
de Agonia Condiției Umane,
în care ne înecam,
fără să ne dăm seama.

9) Nu și-au mai aflat niciodată Sufletele Pereche

Rădăcini pierdute,
de Cuvinte stinse,
prin ierburile uscate ale Întrebărilor,
care nu și-au mai aflat niciodată,
Sufletele Pereche,
în aura propriilor Răspunsuri,
ce ne încâlcesc și acum,
Părul Dorințelor,
ce-și așteaptă în zadar,
pieptenul Clipei,
care să le elibereze,
de nodurile,
Iluziilor Vieții și Morții,
care ne ține atât de strânși legați,
de Condiția Umană,
încât ori de câte ori,
încercăm să ne luăm zborul,
către depărtările din noi înșine,
ne prăbușim,
pe câte o fărâmă de Speranță,

ale cărei aripi,
nu aveau puterea,
să ne ridice,
atât de mult,
încât să ne agățăm
 de Steaua Nemuririi,
Iubirii noastre.

10) Agonia Iubirii

Pene de Gânduri,
smulse din trupurile Anilor,
de colții Singurătății,
plutesc haotic,
pentru a se îneca,
pe Buzele înghețate ale Cuvintelor,
cu aripile frânte,
pe Orizonturile apuse,
ale Privirilor goale și sfârtecate,
de lamele tăioase,
zidite în cioburile,
unei Clepsidre sparte,
a Iubirii,
care se mai luptă și acum,
cu Timpul,
încercând să-i taie,
lanțurile de Zile,
grele și indiferente,
care ne leagă Amintirile Viitorului,

de încheieturile Viselor noastre,
încercând să ne țină,
în aceeași Agonie a Iubirii,
care se zbate neputincioasă,
pe străzile pustii ale Condiției Umane,
în care ne aruncaseră,
Iluziile Vieții și Morții.

11) Meniului încărcat de Vise al Agoniilor

Și dacă vom trece,
peste podurile sacre,
ale Cuvintelor împreună?,
atunci când ard ințețind,
Focul Sacru al Iubirii,
crezi că vom reuși să ajungem,
dincolo de Tărâmul Durerii,
unde Iluziile Vieții și Morții,
nu mai au nimic de adăugat,
meniului încărcat de Vise,
al Agoniilor,
atâtor și atâtor Speranțe,
ce vor deveni deșarte?,
că vom reuși să strălucim împreună,
în Steaua ce nu va mai cădea niciodată cu noi,
pe alte Orizonturi,
ale Privirilor goale și pustii?

12) Sculptat în piara amară a Încleștării

Rezemat de tâmpla Singurătății,
o întreb dacă pot înota,
prin Ridurile ei adânci,
pline de sudoarea Zilelor,
care nu mai au nimic de spus,
Amintirilor Viitorului,
cărora le închide de fiecare dată,
receptorul Privirii,
de la telefonul,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
lăsându-le să cadă,
pustii și triste,
în abisurile Disperării,
de unde ne dăruiesc câte un Zâmbet,
sculptat în piatra amară,
a Încleștării,
Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
al Iubirii.

13) La un loc cu Măştile

Ne-am născut,
un Strigăt al Marilor Tăceri,
care-și pierde de fiecare dată,
Visul Clipelor,
la ruleta părăsită,
până și de către Destin,
a Coşmarului acestei Lumi,
din care se hrănesc,
Iluziile Vieții și Morții,
la Cina cea de Taină,
a Durerii,
unde sunt invitate Orgoliile,
Viciile și Patimile la un loc,
cu Măștile ce au forme,
de Iubire sau Blestem,
purtate,
de Zilele părăsite de Speranțe.

14) Studii în ale Nemerniciei

Zaruri ciobite,
de Coșmarurile,
care le falsifică,
fețele triste și abătute,
ce cad mereu,
pe ținuturile Pierderilor de Sine,
ale Întrebărilor fără Răspunsuri,
precum a Nopților reci și pustii,
fără Răsăriturile,
din care ne culegem,
câte o clepsidră,
al cărei Timp,
nu a mai fost spart,
de pereții orgiilor bahice,
ale Deșertăciunii,
pe care o îmbrăcăm,
în fiecare Dimineață,
a pustiului trist și abătut,
din Inimile obosite,
de atâtea studii în ale Nemerniciei,
Iluziilor Vieții și Morții.

15) Autoritățile Sfințeniei actuale

Vise coclite,
 zac întinse,
 pe fierbințeala frunților unor Destine,
gripate de Amintirile Viitorului,
ce s-au molipsit de la Speranțele noastre,
ce povesteau cu lux de amănunte,
despre o altă Lume,
 în care nu există și speciile Deșertăciunilor,
atât de ocrotite de toate grădinile zoologice,
 ale Cuvintelor de aici,
încât atunci când se îmbolnăvește,
 câte una dintre ele,
sunt trase la răspundere,
de către întreaga tagmă a Înjurăturilor,
 toate autoritățile Sfințeniei actuale,
din Icoanele aducătoare de Noroc,
 numai Iluziilor Vieții și Morții,
ce ințețesc Agonia,
acestei Existențe.

16) Plumb cenușiu și otrăvit

Tulpini negre,
umede și triste,
zăbrelesc Inimile de Cer,
ale Norilor albi,
plini de vată de zahăr,
ce va ploua,
cu miresme vesele și triste,
pe care le gustă,
Îngerii Păzitori,
ai Deșertăciunii acestei Lumi,
căreia i se ridică catedrale de Durere,
peste Zilele,
de plumb cenușiu și otrăvit,
al Timpului,
ce s-a tocmit,
cu Iluziile Vieții și Morții,
să ne fie gardianul,
care ne fură Eternitatea,
alături de Destin.

17) Pașii cadențați ai groparilor de Vise

Mi-ai spus Iubire,
că atunci când vor cădea,
Orizonturile Privirilor,
de pe Cerul Inimilor de Foc,
unde păreau că se află agățate,
de mai bine de o Eternitate,
întregul nostru Univers,
se va nărui,
sub povara grea și apăsătoare,
a Singurătății,
de pe asfaltul negru,
al Așteptării,
pe care mai calcă doar Pașii cadențați,
ai groparilor de Vise,
ce aleargă,
în ritmul funerar,
al Iluziilor Vieții și Morții,
care adâncesc și mai mult,
Cuvintele fără Noroc,
înecate în cănile de pustiu,
ale Zilelor noastre,
înmormântându-le,
în spatele Speranțelor deșarte.

18) Al cărui Foc de Vise

E-atâta arșiță,
în obrajii Orizontului,
al cărui Foc de Vise,
ne aprinde Clipele,
care se sfârșesc în flăcările Dorului,
părăsit treptat,
de propriile Vene,
ale Regăsirilor,
prin care curge din ce în ce mai încet,
Sângele Amintirilor,
peste Noaptea adâncă a uitării,
din Gândurile aruncate de către Destin,
în brațele Iluziilor Vieții și Morții,
ce-abia așteaptă să tragă storurile,
peste Lumina Divină,
a Viitorului,
ce le copleșește prin prezența lui rebelă,
datorat faptului,
că nu le-a cunoscut niciodată,
până acum,
Deșertăciunea.

19) Mă spăl cu apa Viselor

Te caut,
Depărtare din mine însumi,
peste Nesfârșirea Universului,
ce-mi curge prin Ridurile,
înfometate de Adevărul Absolut,
al Iubirii.

Mă spăl cu apa Viselor,
peste fața murdară de praful,
Iluziilor Vieții și Morții,
pentru a reuși să admir,
spectrul Străinului Subconștient,
ce rătăcește prin Universul,
Conștiinței mele,
de mai bine,
de o Eternitate de Clipă,
ucisă de Timpul Deșertăciunii,
de când mă așteaptă,
să redevin,
cel de dinaintea acestei lumi,
să privesc Nemurirea,
în toată splendoarea sa.

20) După sfaturile precise

Ne ridicăm împotriva,
propriului Străin al Subconștientului,
pentru a încerca,
să ducem la bun sfârșit,
datoria față,
de Iluziile Vieții și Morții,
în mocirla cărora,
ne-am întrupat Visele,
ce-au primit fiecare,
număr de deportare,
în lagărele Agoniei,
Societăților de Consum,
Durere,
ce ne hrănește Zilele,
după sfaturile precise,
ale Non-Sensurilor Existenței.

21) Conserve de Suflete

Alergăm fără să știm încotro,
legați la ochi de Moartea,
atâtor Eternități de Clipe,
ce ne-au sculptat sicriul Viselor,
din piatra amară, a Singurătății,
pe care Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
o vând la prețurile exorbitante,
Deșertăciunilor,
atât de bogate în Priviri pierdute,
încât băncile Absurdului,
nu mai fac față,
cu mânuirea Capitalurilor,
decapitate de fiecare dată,
de către Destin,
pe eșafodurile Disperării,
din abatoarele Gândurilor,
unde se fabrică cele mai bune conserve,
de Suflete.

22) Stelele Agoniilor Morții

Atunci când Zorii,
 vor face legământ de Sânge,
 cu Apusurile,
când Viciile înfrățite cu Orgoliile,
vor stăpâni casele Compromisurilor,
să știi că toate Orizonturile Disperărilor,
vor aluneca,
 de pe bolta Inimilor noastre de Dor,
în brațele reci și frivole,
ale Așteptării,
vândută dintotdeauna,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
care scutură mereu Pomul Cerului,
din care cad una câte una,
Stelele Agoniilor Morții,
pentru câte unul dintre noi.

23) Pe sub podurile părăginite ale Disperării

Îngândurat,
Destinul atâtor Deșertăciuni,
s-a decis să-și caute adopst,
pe sub podurile părăginite,
ale Disperării,
unde cel puțin,
nu-l mai plouă,
cu Apa murdară,
a Gândurilor,
izvorâte din noroiul,
Întrupării noastre,
udat cu atâta râvnă,
de Iluziile Vieții și Morții,
ca să înflorească din el,
Dezolarea unui Absurd,
al Privirilor pustiite,
de Orizonturile Viselor,
tulburi și descărnate,
ale Durerii.

24) Ultimele Zile de Agonie

Trepte de Cer,
aglomerate de Norii cenușii,
ce-și cară plumbul Viselor,
pe spinările biciuite de Dor,
ale Singurătății,
care nu și-a mai găsit,
nici măcar Țărmul,
Cimitirelor de Cuvinte,
pe care ni le rosteam,
în ultimele Zile de Agonie,
ale Apocalipsei Sentimentelor,
ca să ne aline,
Pustiurile de Gânduri,
traversate necontenit,
de Pașii Caravanelor de Întrebări,
orfane de Răspunsuri,
ale căror mirodenii,
cu miros deAmăgiri și gust de Disperări,
sunt aduse ca ofrandă,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței.

25) Agonia Singurătății

Plecat dintre mărăcinii Zodiilor,
Adevărul Absolut,
al Iubirii,
își caută și acum acoperiș,
deasupra frunții înstelate a Dorului,
peste care curg și acum,
Cerurile Remușcării,
izvorâte din,
Agonia Singurătății,
care se zbate,
printre Cimitirele de Cuvinte,
ale unui Dumnezeu,
care se ascunde mereu de noi,
prin târgurile de Stele căzătoare,
ale Durerii,
din al căror praf,
ne-a întrupat Disperarea,
înainte să ne abandoneze,
Iluziilor Vieții și Morții.

26) Agonia fără discernământ a Vieții

Flăcări de Dor,
ard Țărâna Întrupărilor,
prin Crematoriile de Cuvinte,
reci și nefolositoare,
Disperării de a fi noi înșine,
Orizontul Eternității Clipei,
îngropată adânc,
în palmele bătătorite ale Morții,
din care ne bem Timpul,
în cănile de pustiu ale Deșertăciunii,
pentru a nu ne regăsi,
Amintirile din Viitorul,
căzut și el la rândul său,
în Agonia fără discernământ,
a Vieții,
ce ni se scurge,
prin venele pustii și sumbre,
ale Iluziilor Non-Sensurilor Existenței.

27) Gravide cu Moartea

Cerul pustiu și zdrențăros,
cu buzunarele Orizonturilor rupte,
la coatele îmbinării,
cu Țărâna Întrupării,
Gândurilor noastre părăginite,
din care Trecutul își trage seva,
Dușmăniilor față de noi înșine,
care să ne ningă mai apoi,
cu alte Zile însărcinate,
ce-au rămas gravide cu Moartea,
care abia își așteaptă,
viitorii noi născuți,
ai Disperărilor,
ce vor aglomera holurile sinsitre și cenușii,
ale maternității Agoniei,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței.

28) Trăind o veşnică Agonie a Morții din noi

De ce am fost predestinați,
să ne culegem Clipele rătăcite,
prin gunoaiele Condiției Umane,
a Deșertăciunii?,
trăind o veşnică,
Agonie a Morții din noi,
pe străzile pustii ale Disperării,
ce nu vrea să ne întindă,
nici măcar o firimitură de Speranță,
pe care să o înveșmântăm,
în hârtia mototolită de Cer,
pe care ne scriam,
undeva-cândva,
Visele pustii și triste,
ale Singurătății,
măcinată de Agonia Întrupării,
în cănile de pustiu,
ale Gândurilor,
pe care suntem obligați să le bem,
în fiecare moment,
de către Destin.

29) Sfârtecă și acum carnea Viselor

Legați de lanțurile Remușcărilor,
Corbii mari și negri ai Coșmarurilor,
ne sfârtecă și acum carnea Viselor,
pe care călăream,
undeva-cândva,
încercând să ocolim tocmai Stelele căzătoare,
ale Eternităților de Clipe,
ca să nu cădem odată cu ele,
în flăcările mistuitoare ale Singurătății,
înveșmântate în Țărâna Întrupării,
atâtor Deșertăciuni,
care și acum,
  spală fețele ridate,
ale Timpului obscur,
cu Apa Agoniei Disperării,
izvorâtă din Iluzile Vieții și Morții,
pe Lacrimile Ochilor de Cer,
ai Durerii.

30) Agonizând în răceala Iluziilor Vieții și Morții

Rătăcit pe răscrucile drumurilor,
 către noi înșine,
te întreb Existență,
de ce ai răscolit Eternitatea,
până când ți-a dăruit Timpul,
doar ca să ne ucizi Visele,
 făcându-le trecătoare,
sau ca să ne faci să rostim,
 numai Cimitire de Cuvinte,
printre gratiile Zilelor,
 din ce în ce mai Disperate,
 să scape de Păcatele Originare,
menite să ne mistuie Adevărul,
al cărui Foc Sacru,
abia mai pâlpâie,
agonizând,
în răceala Iluziilor Vieții și Morții.

31) La tălpile Agoniei Clipelor

Resturi de morminte,
de Momente,
răsfirate prin Trecutul,
Zorilor.

Muguri de Durere,
răsar sfioși,
inspirând gingășie,
Privirilor.

Zodii de Amurg,
rup foile,
ofilite de Dor,
ale Calendarelor.

Candele de Cer,
își aprind flăcările de Dor,
ce mistuie Singurătățile,
Nopților.

Aripi căzute,
la tălpile Agoniei Clipelor,
își pierd miresmele Zborurilor,
trase de storurile grele și triste,
ale Pleoapelor,
Iluziilor Vieții și Morții.

32) Agonia Adevărului

Surpată,
 alături de Zidurile Cuvintelor,
Agonia Adevărului,
va fi înmormântată,
 printre Cimitirele de Vise,
ale Amintirilor din Viitor,
atunci când,
sandalele Clepsidrelor,
își vor descălța Timpul,
proaspăt eliberat,
din strânsoarea,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
ce va începe să alerge haotic,
pe Țărmurile Disperării,
până când valurile Deșertăciunilor,
 pe care le adulase,
îl vor trage în adâncurile Uitării,
dispărând odată cu Lumea,
Întrupării unor Destine,
a Nimănui.

33) Ne facem un ideal

Respirăm aerul Destinului,
unei Morți a Disperării,
din care,
Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
și-au clădit palate de Amăgiri,
în care să ne închidă Dorințele,
gata oricând să se sacrifice,
pentru Sinele unui Dumnezeu,
al cărui chip,
este reflectat,
în Oglinda ciobită,
a propriilor noastre Aspirații,
băute în cănile de pustiu,
ale Agoniei Fericirii descompuse,
din Deșertăciunea căreia,
ne facem un ideal.

34) Libertatea Agoniei

Libertatea Agoniei,
este sfântă în Lumea Absurdului,
unde alergăm în căutarea Morții,
o Viață întreagă,
ca să ne găsească tot ea pe noi,
cei învrăjbiți față de propriul nostru Sine,
frământat din aluatul Deșertăciunilor,
dospit mai apoi,
în Cimitirele de Cuvinte,
pe care le rostim,
ca să ne înmormântăm în ele,
Disperarea.

35) Răsăritul

Respirând Visul tău,
Iubire,
mă aflu de fiecare dată,
pe înălțimile Adevărului Absolut,
din sângele căruia,
mi se hrănește,
Răsăritul,
Ochilor tăi de Cer senin,
pe care plutesc Zilele pline de Fericire,
care se revarsă,
peste Steaua Nemuririi,
Sufletelor noastre,
ce luminează,
Infinitul Universului,
cu fierbințeala vulcanică,
a Cuvintelor în care ne pierdem,
identitatea,
condiției noastre umane.

36) În paragina Singurătății

Oricâte drumuri prăfuite de Zile,
am reuși să le deportăm,
în lagărele Cuvintelor întunecate,
ale Deșertăciunilor acestei Lumi,
a Nimănui,
și oricât de mult,
am crede în Reușita Fericirii,
tot Iluziile Vieții și Morții,
vor fi cele care,
ne vor îngenunchea,
Dorințele,
cu aere de Învingători,
ale Sentimentelor,
căzute în paragina,
Singurătății,
față de noi înșine.

37) Zilele goale ce agonizează după un Viitor

Jarul Remușcărilor,
aprinde nisipul Frământărilor,
din Clepsidrele pătate cu răutate,
ale Cuvintelor,
în care ne cad de fiecare dată,
Grijile Zilelor,
încătușate de Timp,
printre gratiile Gândurilor,
pătrunse de frigul tăios,
al Destinelor,
în care ne-au înghețat,
Zilele goale,
ce agonizează,
după un Viitor,
care să le aducă,
îmbrăcămintea adecvată,
de prin târgurile fără adrese,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
în care ne-am scăldat,
întotdeauna,
Disperările însoțite de Neputințe.

38) Cuvintele Zidurilor aflate în Agonie

Urcând pe scările Norilor de Ifose,
reușim de fiecare dată,
să ne privim de sus,
Condiția Umană,
uitând că Moartea,
călăuzește întreg,
Universul Deșertăciunilor,
din Cuvintele Zidurilor,
aflate în Agonie,
pentru a fi rostite,
pe buzele cărămizilor,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
din mâna cărora,
ciugulim Clipele ucise de Timp,
pentru distracția Absurdului,
propriei noastre Vieți,
ce-o ținem mereu ascunsă,
în spatele Destinului,
crezând că așa o putem salva de la înec,
atuncic când bea peste măsură,
vinul Uitării,
din cănile de pustiu ale Durerii.

39) Gândurile Agoniei

Umbrele Viselor tale,
se mai văd și azi,
pe Orizonturile pustii,
ale Gândurilor Agoniei,
din care doar Străinul Subconștient,
mai înlătură,
storurile mari și negre ale Uitării,
încercând să refacă,
Pașii Sentimentelor,
ce-au călcat,
prin labirinturile Inimilor de Cer,
ale Cuvintelor,
în care ne-am adăpostit,
Privirile Universului pierdut,
în propria lui Nesfârșire,
pe care o frământam,
în cuptorul Sângelui,
Genelor strămoșilor noștri,
crezând că ne va dospi,
Eternitatea Clipei,
ce ne va uni cu Amintirile Viitorului,
unde eram mereu împreună.

40) Carne de Vise ce agonizează

Navigând pe spicele Clipelor,
năpădite de verdeața Amăgirilor,
pline de aerul proaspăt al Înălțimilor,
Absurdului,
care este cel mai mare constructor,
de Biserici ale Înțelesurilor,
pline de moaște sfinte,
ce sparg Clepsidrele Adevărurilor,
în cioburile tăioase ale Credințelor,
înecate de Păcatele Originare,
pe pânzele corăbiilor unor Icoane,
făcătoare de Minuni,
trupești,
prin bordelurile Societăților de Consum,
carne de Vise ce agonizează,
pe jarul,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței.

41) Agonia Umană

Lipsit de propriul său Sine,
Omul,
a devenit obiectul de cult,
al Infernului,
creat numai pentru el,
de către Paradisul,
căruia i s-a greşit calculul,
privind pilonii de susţinere,
încât unul dintre aceştia,
a fost înlocuit,
cu Condiţia Umană,
ţinută în lesă prin lagărele de Iluzii,
ale Non-Sensurilor Existenţei,
pentru ca să menţină greutatea insuportbilă,
a Fericirii,
unei întregi liote,
de Sfinţi părinţi,
gata de oricâte orgii ale Credinţei,
în crimă şi cotropire,
corupţie sau înşelătorie,
oricând,
alături de Dumnezeul răzbunător,

care întețește flăcările,
Focului Profan,
al Agoniei Umane,
condamnată să-și țină capul,
pe perna Păcatelor Originare,
din așternuturile cărora,
 se trezește în fiecare dimineață,
Blestemul.

42) În care Zilele își duc Agonia

Coroane de spini,
ai trandafirilor de Lacrimi otrăvite,
de Blestemele ce beau,
 din cănile de pustiu,
 ale Condiției Umane,
din care cioburile clepsidrelor,
 atâtor Suferințe,
și-au făcut un obicei,
din a tăia tălpile Viselor,
 ce-ar vrea să îmbrățișeze,
 Amintirile Viitorului,
unicele rivale,
 cu adevărat de temut,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
stăpânele absolute,
 ale acestei Lumi a Deșertăciunii,
în care Zilele își duc Agonia,
pe spinările,
 propriilor Răsărituri și Apusuri.

43) Ruinele Condiției Umane ce agonizează

Zâmbetele încremenite ale Lacrimilor,
unor Speranțe,
așteaptă razele Luminii Divine,
pe aripile Amintirilor Viitorului,
să ne reclădească,
ruinele Condiției Umane,
ce agonizează,
pe genunchii tociți,
ai Catedralelor de Blesteme,
aruncate de Iluziile Vieții și Morții,
la gunoiul Destinului,
care plătește taxe de protecție,
la rândul lui,
Deșertăciunii unei Existențe,
a Nimănui.

44) Paradisul Sacru al Imposturii

Înveșmântat,
în mantaua de spini a Infernului,
Omul,
înlănțuit de Spânzurătorile Clipelor,
este gata mereu să ispășească Soarta,
unui Dumnezeu,
care și-a greșit propria Creație,
ce a fost trecută,
în proprietatea Agoniei Condiției Umane,
de către Păcatele Originare,
care nu ar fi existat niciodată,
dacă Paradisul Sacru al Imposturii,
unei Divinități a Nimănui,
nu avea nevoie,
de căldura Focului Suferinței,
care ne mistuie Viețile,
pentru a fi cât mai împlinite și satisfăcute,
Iluziile Non-Sensurilor Existenței.

45) Prin Genunchii roși la Moaștele Deșertăciunilor

Zidit în carnea Destinului,
unei Lumi a Nimănui,
Omul,
este un învingător,
al Pierzaniei,
căreia îi ridică statui de Vorbe Goale,
înrolate în rame aurite de Icoane,
ale Desfrâului existențial,
întreținut cu râvnă,
de Angoasele pline de vervă,
ale Suferințelor,
ce-și îneacă amarul,
în stelele alcoolice,
ale unui Univers,
al Agoniei Condiției Umane,
din care Iluziile Vieții și Morții,
izbăvitoarele de toate câte sunt și vor mai fi,
își primesc taxele de protecție,
prin Genunchii roși,
la Moaștele Deșertăciunilor.

46) Într-o Agonie a Înstrăinării de Sine

Ziduri trecute de prima tinerețe,
 a Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
intrate-n hora Disperării,
 Dorințelor,
ce se adapă de la fântâna secată,
 a Conștiinței,
Viciilor,
băute din cănile de pustiu,
 ale Societății de Consum,
Teamă,
înecată în Sângele Genelor denaturate,
 ale Istoriilor criminale,
a Instinctelor,
Condiției Umane,
ce și-a ucis,
 propriile Eternități de Clipe,
într-o Agonie a Înstrăinării de Sine,
pentru a fi recunoscută,
și a semăna,
cu Chipul Absurd,
a unui Dumnezeu,
 al Nimănui.

47) Agonia Condiției Umane pe umerii Singurătății

Ropote de aplauze sinistre,
slăvesc cortegiile funerare,
ale Naşterilor,
aduse pentru a fi amanetate,
Infernului acestei Lumi,
de către Destinele înfometate,
ale Pierzaniilor,
tocmite de,
Iluziile Vieții și Morții,
să livreze cât mai multe Suflete,
mormintelor de Întrebări,
ce-și vor căuta Răspunsurile,
inexistente,
printre cadavrele descompuse,
ale Cuvintelor,
ce și-au albit oasele Viselor,
printre buruienile Gândurilor uitate,
de cătreAgonia Condiției Umane,
pe umerii Singurătății.

48) Norii ploilor de vară

Ești atât de mult Adevăr,
în Ochii de Cer,
ai Iubirii,
încât până și norii ploilor de vară,
repezi și zgomotoase,
își dansează tocurile înalte ale Privirilor,
peste șiroaiele de Cuvinte,
care ni se preling,
pe obrajii Zorilor,
cu buretele cărora ne ștergem,
Visele obraznice ale Timpului,
care nu mai știe ce să se facă cu noi,
odată ce l-am făcut,
să-și piardă Eternitatea Clipei,
din buzunarele rupte ale Zilelor,
pe care nu le-a mai observat,
fiind curpins de vraja,
Privirilor noastre,
în care ne regăseam Eternitatea,
pe care n-ar fi dorit să ne-o dăruiască,
știindu-se gardianul angajat,
de Iluziile Vieții și Morții,
să ne interzică accesul,
la Nemurirea,
Amintirilor din Viitor,
unde eram împreună.

49) Pe gheața Agoniei Disperării

Înecat în praful Gândurilor,
Apusul se depărtează,
în adâncurile Nopții,
adâncite în pălmile bătătorite,
de Ridurile săpate,
pe frunțile Clipelor moarte,
ale Destinelor noastre,
folosite ca îmbrăcăminte călduroasă,
de iarnă sentimentală,
pe care nu o mai poartă,
nici unele dintre,
Iluziile Vieții și Morții,
fiind demodate,
pentru străzile aglomerate ale Vanităților,
în care ne scăldăm Neputința,
de a nu aluneca,
pe gheața Agoniei Disperării,
de pe Frigul buzelor,
ce nu mai sunt în stare,
să ne rostească nici măcar,
Cimitirele de Cuvinte,
pe care le așteptăm,
ca să ne înmormânteze,
Amintirile Viitorului.

50) Omul a ajuns lada de gunoi a unui Experiment

Rămășaguri închistate,
în aburii stelelor alcoolice,
a Condiției Umane,
intrată în Agonia Cunoașterii de Sine,
a epoleților unei ierarhii a Crimei de a Exista,
sub stindardele Iluziilor Vieții și Morții,
arborate pe lângă mormintele de Vise,
satisfăcute și împlinite,
că Omul a ajuns,
lada de gunoi,
a unui Experiment,
trist și neavenit,
al Creației,
ce dorea să-i fure Chipul,
pentru a-l atașa Divinității,
dându-i în schimb,
prin Păcatele Originare,
Îndeajuns de multă Durere,
gratuită și fără nici o restricție,
cât să fie preocupat numai de ea.

51) Rupându-le spinările propriilor Timpuri

Gările Speranțelor,
pustii și pline de linii moarte,
se înșiră abătute,
pe cumpăna fântânilor secate de Fericire,
ale Condiției Umane,
ce-și bea din cănile de pustiu,
Disperarea,
însoțită,
de Iluziile Vieții și Morții,
primite în dar,
de la Creatorul Greșelilor,
care ni le trimite personal,
prin Orizonturile triste și goale,
însărcinate cu aprovizionarea,
Destinelor frânte,
de greutatea Zilelor care le călăresc,
rupându-le spinările propriilor Timpuri.

52) Torturile ce provoacă Agoniile Condiției Umane

Extazul este o stare de spirit a Morții,
a cărei izbăvire,
sălășluiește inconștient,
în fiecare dintre noi,
cei însăcinați să ne ducem la bun sfârșit,
Torturile ce provoacă,
Agoniile Condiției Umane,
din care trebuie să ne servim,
de fiecare dată,
câte o felie,
îndeajuns de mare,
încât să putem simți în profunzimea lor,
Răzbunările Păcatelor Originare,
ale Creatorului,
care s-a osândit singur,
să ne calce în picioarele Sale Divine,
Iubirea.

53) Aruncată în Agoniile Incertitudinilor

Ziduri răsfirate de Gânduri,
prin Sângele Genelor defecte,
ale Străbunilor Suferinței,
înmuguresc noi Compromisuri,
cu Divinitatea coruptă a Ierarhiei,
Sfinților părinți,
mai hoață și mai criminală,
decât orice josnicie,
oricât de mare,
a Condiției Umane,
aruncată în Agoniile Incertitudinilor,
de către,
Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
care sunt,
opera de căpătâi a Creatorului.

54) La temelia Agoniei Condiției Umane

Înecați în lacurile de sudoare,
ale Deșertăciunilor,
Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
muncesc din greu,
la temelia Agoniei Condiției Umane,
restaurându-i până și cele mai infime detalii,
ale Durerii,
care se scorojise pe alocuri,
și nu mai putea fi folosită,
la standardele maxime,
ale Urii și Nemerniciei,
unei Divinități narcisiste,
care a creat Păcatele Originare,
doar pentru a se ajuta pe Sine,
în clădirea propriilor Catedrale,
ale Disperării și Deznădejdii.

55) Un spectacol de neuitat

Flori de Cer otrăvite,
cu Norii cenușii ai Disperării,
din care,
rădăcinile Zilelor își trag seva,
pentru a le oferi,
Iluziilor Vieții și Morții,
un spectacol de neuitat,
al Agoniei Condiției Umane,
unde fiecare Suferință,
își va putea servi câte o porție,
turnată în cănile de pustiu,
ale Deșertăciunilor,
ce și-au deschis crâșma Deznădejdii,
peste drum de Privirea abătută și ațintită,
asupra alaiului funerar al unui Compromis,
ce-i dus către Cimiturul de Vise,
unde va fi înmormântat,
cu onorurile Ierarhiei Divinității,
în Țărâna Păcatelor Originare.

56) Cănile de pustiu ale Agoniei Condiției Umane

Candele de Vise,
pâlpâie,
la căpătâiul Cerului mort,
în Pustiul din noi înșine,
tămâiat,
 cu roua Orgoliilor unor Înțelesuri,
pierdute printre Religiile Deșertăciunilor,
care se preling însetate,
peste fântâna secată de Lacrimi,
 a Adevărului,
ce nu mai poate umple,
nici măcar cănile de pustiu,
 ale Agoniei Condiției Umane,
ținută în spatele gratiilor,
 Cimitirelor de Cuvinte ale Facerii,
de către Iluziile Vieții și Morții.

57) Luptă împotriva Condiției Umane

Ropote sinistre de aplauze,
ning viscolind,
peste Ținuturile înghețate,
ale Cimitirelor de Cuvinte,
rostite de buzele înfrigurate,
ale unui Dumnezeu,
străin și răzbunător,
față de Amintirile noastre din Viitor,
ce și-ar dori,
ca Păcatele Originare,
din Lumea propriei Sale Deșertăciuni,
să ucidă,
până și fărâma de Lumină Divină,
din care ne-am întrupat Iubirea,
undeva-cândva,
dinainte de a fi Universul,
cu Spațiile și Timpii lui,
ce-a mai rămas ascunsă,
în Străinul Subconștient din noi,
ce luptă împotriva Condiției Umane,
a Iluziilor Vieții și Morții.

58) Lumea este o Morgă a Condiției Umane

Lumea este o Morgă a Condiției Umane,
unde se îmbălsămează,
Sufletele pierdute,
pe tărâmurile Păcatelor Originare,
ce au divinizat un Dumnezeu,
atât de străin de ele,
încât până și Visele lor,
s-au prefăcut în Deșertăciunea,
unei Existențe,
a Iluziilor Vieții și Morții,
ale căror Non-Sensuri,
se răsfrâng,
asupra oricărei mlădițe de Adevăr,
ce se usucă,
la tălpile fântânilor secate de Iubire.

59) Sfinții Părinți ai Atrocităților

Tăciuni aprinși de Ură,
în cuptoarele Bârfelor,
ce încălzesc Agonia Condiției Umane,
pe Țărmurile potrivnice Iubirii,
unde Sfinții Părinți ai Atrocităților,
a tot ceea ce este inuman,
se desfată prin Icoanele făcătoare de minuni,
la Moaștele cărora,
suntem obligați să ne rugăm,
de către Iluziile Vieții și Morții,
primind ca premiu,
cât mai multă Durere,
pe care abia să o mai putem duce,
pe muntele gârbovit al Speranțelor.

60) La sânul veninos al Destinului

Orgolii obeze,
 rup crengile otrăvite ale Timpului,
agâțate cu disperare,
 de Agonia Condiției Umane,
ce nu poate accepta,
la sânul veninos al Destinului,
Amintirile Viitorului,
pe care le-am descoperit înscrise,
în Durerea,
 ce ne-a fost aruncată,
 drept hrană spirituală,
de Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
care împart Viața și Moartea,
după bunul plac,
 al Păcatelor Originare,
săvârșite de Dumnezeul,
 atât de străin de noi înșine,
încât până și Catedralele sale luxoase,
ne trimit Pașii Zilelor,
 spre supunere oarbă,
în fața Suferinței.

61) Vor să locuiască numai în Sufletele noastre

Zodii de lux,
vândute cu dedicație,
numai Suferințelor,
ce conduc Libertatea,
pe străzile desfundate,
ale Condiției Umane,
unde agonizează Sentimentele,
părăsite de către Fericire,
ce sunt duse,
de șuvoaiele ploii Gândurilor,
către canalele înfundate,
de Mocirla Întrupărilor,
atâtor și atâtor,
Iluzii ale Vieții și Morții,
ce vor să locuiască,
numai în Sufletele noastre.

62) Aplaudate frenetic de Agoniile Destinelor

Bem de fiecare dată,
îndeajuns de multă Durere,
din fântânile uscate,
ale cănilor de pustiu,
ce străbat Inimile de Cer,
ce agonizează,
goale de Vise,
pe maidanele,
Iluziilor Vieții și Morții,
pe care joacă meciul Existenței,
Condițiile Umane,
aplaudate frenetic,
de Agoniile Destinelor,
unor Compromisuri,
pe care suntem obligați să le săvârșim,
față de Orgoliile unui Dumnezeu,
al Nimănui.

63) Un Paradis al Agoniei Infernului

Oricâte grote,
 și-ar săpa Pustnicii Cuvintelor,
prin țărâna Întrupării,
Amintirilor din Viitor,
nu vor reuși niciodată,
să spargă Zidurile amenințătoare,
 ale Iluziilor Vieții și Morții,
cu rugile lor pline,
garnisite cu țepii Umilinței,
ce hrănesc,
 Orgoliile Sfinților Părinți,
 ai Absurdului,
ce nu vor să coboare,
 din Icoanele aurite ale Viselor deșarte,
unde este pictată Condiția Umană,
ca fiind un Paradis,
 al Agoniei Infernului,
 Durerilor noastre,
 pe care trebuie să le ispășim,
în numele Păcatelor Originare,
săvârșite de un Dumnezeu,
al Neșansei de a-L fi întâlnit.

64) Libertatea este o Agonie continuă

Libertatea,
este o Agonie continuă,
a Condiției Umane,
ce nu poate trece niciodată,
de Zidul masiv,
al Iluziilor Vieții și Morții,
fiindcă dacă ar face-o,
și-ar pierde cu desăvârșire,
Consistența,
întrucât nu ar mai avea,
nici un Obstacol de trecut,
în Calea spre Absolut,
a Deșertăciunii acestei Lumi.

65) Infernul și Paradisul Orgiilor Condiției Umane

Convinși fiind,
 că facem ceea ce ne cer,
 Iluziile Vieții și Morții,
 ale unui Dumnezeu,
 care ne-a abandonat,
 încă de la naștere,
ne lustruim în fiecare dimineață,
Orgoliile, Viciile și Compromisurile,
pentru a le place,
 Sfinților părinți denaturați,
în arta amorului spiritual,
ce-și duc Existențele narcisiste,
împletite între paralele,
desfrâului și abnegației,
 față de Absurdul,
ce susține,
 Infernul și Paradisul,
Orgiilor,
Condiției Umane,
 transformate în Credințe.

66) Spiritul Condiției Umane

Resturi de Clipe descompuse,
ne sunt oferite,
spre a ne clădi cu ele,
soclul Fericirii,
de către Iubirea unui Dumnezeu,
care ne folosește,
pentru venerarea,
propriilor Lui,
Catedrale ale Deșertăciunilor,
izvorâte în mod paradoxal,
din Spiritul Condiției Umane,
anume creat,
să nu poată Exista fără Suferință,
precum Orizontul Viselor,
fără Nesfârșirea Cerului,
pe care să-și desfacă aripile,
Gândurilor.

67) Pentru a lega malurile Agoniilor Condiției Umane

Poduri de Suflete,
ridicate cu piatra amară,
a Durerii,
peste Nemărginirea Viselor,
a căror aripi,
cad grele și pustii,
pe râurile Cuvintelor care le sfarmă,
pentru a lega malurile Agoniilor,
Condiției Umane,
de Speranțele deșarte,
pe ale căror ruine,
ne clădim Existența,
zăvorâtă cu abnegație,
de Timpul isteric,
al Iluziilor Vieții și Morții.

68) Privirile încețoșate de Amintirile Viitorului

Petalele uscate,
ale trandafirilor Așteptării,
au fost dăruite,
fântânilor Singurătății,
secate de Dorul nostru,
ce ne-au oferit,
în cănile de pustiu,
ale Zâmbetelor încleștate,
de către,
Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
roua cristalină și rece,
a Deșertăciunii,
care să ne spele,
Privirile încețoșate,
de Amintirile Viitorului,
ce nu-și pot afla niciodată locul,
în Lumea unde Orizonturile Viselor,
sunt zdrobite,
de colții isterici și cinici,
ai Timpului,
ce s-a dovedit a fi,
al Nimănui.

69) Frigul de Sfârșit de Lume al Agoniilor Condiției Umane

Purtate de Vânturile pustii ale Gândurilor,
frunzele uscate ale Viciilor,
deplâng ramurile pline de verva citadină,
a Compromisurilor,
înecate de ploile Deșertăciunilor,
prin Haznalele Zâmbetelor,
din ce în ce mai reci.
care au prins în cleștii lor,
Privirile senine,
ale Amintirilor din Viitor,
unde eram împreună,
alături de Iubire,
zdrobindu-le cu Frigul de Sfârșit de Lume,
al Agoniilor Condiției Umane,
ce-abia mai reușeau,
și ele,
să respire câte o fărâmă de Absurd,
pentru a se menține,
în Viața,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței.

70) Ucisă de Profanul

Suntem creați,
 să clădim la rândul nostru,
ruinele unui Adevăr,
pe care l-ar respinge din fașă,
Amintirile Viitorului,
din respirația,
Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
fiindcă preamărește și edifică,
Lumea,
Condiției Umane,
 a unei Deșertăciuni,
bogate în Durere,
 și săracă,
 în Spiritul Sacru al Iubirii,
ucisă de Profanul,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
care se sprijină nemijlocit,
pe pilonii Vieții și Morții,
înfipți în Mocirla,
 din care ne-am Întrupat,
Menirea.

71) Sabia Amintirilor din Viitor

N-ar fi fost pe această Lume,
atâtea Clipe,
câte funii de spânzurătoare,
ar fi existat,
pentru Durerea insuportabilă,
a Existenței,
dacă Condiția Umană,
ar fi reușit să învingă,
Iluziile Vieții și Morții,
ținând în mâna Destinului,
sabia Amintirilor din Viitor,
a Spiritului Focului Sacru,
al Iubirii,
prin care aprindeam,
Stelele Nemuririi,
ale unui Univers,
al Adevărului Absolut.

72) În Infinitatea de Cioburi Finite

Lumină din Lumină Divină,
Adevăr din Adevăr Absolut,
Timp din Eternitate,
Moarte din Nemurire,
și toate câte au zămislit Existența,
cu Iluziile Non-Sensurilor ei,
ar trebui să ne lase,
să ne redescoperim,
 Sinele pierdut,
al Totului Primordial,
de dinainte de a se sparge,
în Infinitatea de Cioburi Finite,
ale Universului Cunoașterii,
Fractalilor Divinității,
 care ne conduc,
Suferința,
 pe Calea către Absolutul,
Morții,
din noi înșine.

73) Într-un incendiu al Agoniei unei Lumi

Zeilor uitați ai Fericirii,
li s-au descărnat Clipele,
de pe oasele albite,
ale Anilor încărunțiți,
de Iluziile Vieții și Morții,
ce vor să le gătească,
pe jarul Timpului neiertător,
cu flăcările Destinelor,
ce reaprind Visele părăsite,
ale Cimitirelor de Cuvinte,
într-un incendiu,
al Agoniei unei Lumi,
care ne transformă,
Condiția Umană,
într-o Cenușă a Nimănui,
aruncată în Ochii injectați,
de Privirile Absurdului,
atâtor Predestinări.

74) Ascunsă în sicriele putrezite ale Sufletelor

Ascult,
vuietul din Scoicile sparte,
de Timp,
a Vânturilor vagaboande,
ale Șoaptelor,
Iluziilor Vieții și Morții,
din cărămizile cărora ne-am clădit,
Condiția Umană,
din mormintele Viitorului,
în care ne aruncăm,
de fiecare dată,
Iubirea,
ascunsă în sicriele putrezite,
ale Sufletelor,
știind că ne arde,
atât de adânc,
Speranțele deșarte,
încât nu mai suntem în stare,
să le ducem cenușa,
Fericirii,
pe spinarea Orizonturilor,
Predestinate nouă.

75) Omagii de recunoștință Suferinței

Ridică-mi Doamne,
Fericirea Durerii,
să pot reînvia,
din Țărâna trupului Tău,
ce mi-a furat,
Eternitatea Clipei,
pe care am moștenit-o,
de la Lumina Divină,
a Iubirii,
alături de care,
am stat,
dinaintea Timpurilor și Spațiilor,
gratiilor Tale,
în spatele cărora mă ții,
ca să le aduc,
Omagii de recunoștință,
Păcatelor Originare,
ale Suferinței,
Condiției Umane,
aflată în Agonie,
pe care sunt obligat,

să o îmbrac,
de fiecare dată,
când Frigul aspru,
al Deșertăciunilor,
acestei Lumi,
mușcă din Buzele,
Zâmbetelor încleștate,
ale Cuvintelor.

76) Să ne croim exemple

Căzute,
pe Zodia amară a Despărțirii,
de Amintirile Viitorului,
din piatra căreia,
și-a sculptat Condiția Umană,
Agonia,
ce mai caută și acum,
Sufletele descompuse de Durere,
pe care să le înghită,
cu colții lacomi și nemiloși,
ai Iluziilor Vieții și Morții,
din Zâmbetele înghețate,
ale cărora,
să ne croim exemple,
de a ne ruga,
la Zidurile reci și insalubre,
din Catedralele Profane,
ale Compromisurilor,
ale căror Sfinți Părinți,
cad haotic de pe icoanele de ceară,
ale Conștiințelor,
ce se topesc sub greutatea,
măștilor descompuse,
ale falselor Adevăruri,
despre noi înșine.

77) Ce aduce un Impuls nou și creator

Fiecare Clipă își primește în dar,
propriul ei Zid,
în această Lume a Deșertăciunilor,
de pe înălțimile căruia,
să se arunce,
în brațele sinistre,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
care o aruncă direct,
pe jarul Uitării,
urmând ca din cenușa ei,
să clădească Zielele Absurdului,
ce ține într-o veșnică Agonie,
Condiția Umană,
ce aduce un Impuls nou și creator,
Non-Sensurilor Existenței,
stresate,
de veșnicile Cimitire,
de Cuvinte ale Facerii,
Suferinței.

Aprecieri critice despre poezia filosofică la Sorin Cerin

- **Prof. univ.dr. Al Cistelecan** în cadrul rubricii *Avant la lettre*, sub titlul *Între reflecție și atitudine* apărut în revista ***Familia*** nr.11-12 noiembrie - decembrie 2015,pag.16-18, Al Cistelecan consideră despre poezia de meditație a lui Sorin Cerin, că:"Din cîte văd, Sorin Cerin e un fel de vulcan textual în continuă și maximă erupție, cu o scriitură deopotrivă de frenezie și de vituperanțe. În poezie mizează pe rafalele reflexive și pe elanul sapiențial, cultivînd, cum zice singur în subtitlul Nonsensului Existenței de aici, poeziile ”de meditație”. O modalitate între toate riscantă – și nu de azi, de ieri, ci dintotdeauna – întrucît tinde a se amesteca unde nu e chiar treaba poeziei, făcînd un fel de filosofare versificată și, vrînd-nevrînd, tot felul de nacazanii și moralisme. Nu mai e însă cazul să ne reamintim de cele spuse de Maiorescu lui Panait Cerna în legătură cu ”poezia filosofică,” întrucît poetul

le știe și el prea bine și tocmai asta vrea să înfrunte: riscul de a lucra doar în idee și de a subordona imaginativul conceptualului. Ce-i drept, nu e, pentru Sorin Cerin, nici o primejdie în acest sens, căci el e, de fapt, un pasional și n-atinge niciodată seninătatea cugetării și liniștea apolinică a gîndului; din contră, declamă cu pathos, mai degrabă dinlăuntrul unei traume pe care încearcă s-o exorcizeze și s-o sublimeze în radicale decît din interiorul vreunei păci de cuget sau al unei armonii reflexive. Chiar și ce sună a idee nudă, transcrisă adesea aforistic, e, de fapt, o răbufnire de atitudine, o transcriere de afect – nu cu răceală, ci mai curînd cu fierbințeală (i s-a și remarcat, de altfel, maniera mai profetică a enunțurilor). Dar cum metoda decolării lirice constă într-un fel de elevare a tot ce vine pînă la demnitatea articulării lor reflexive (de unde delestarea oricăror referințe la imediat, fie el biografic, fie mai mult decît atîta), poeziile lui Cerin se angajează abrupt în ecuațiile existențiale mari și definitive și nu-și pierd vremea în confesiuni domestice. Ele atacă Principiul realității, nu accidentele ei. Totul e ridicat astel la o demnitate problematică, dacă nu și de altă natură, și pregătit pentru o procesare densificată. Riscurile formulei răsar, fatal, și aici, întrucît se vede imediat mecanismul acestei promovări a realului la dignitatea Lirei. Unul dintre mecanisme se trage din moștenirea expresionistă (fără ca Sorin Cerin să aibă altceva în comun cu expresioniștii) a majusculei, prin care se instaurează, brusc și imprevizibil, fie smerenia în fața radicalului, fie panica în fața majestății cuvîntului. De regulă majuscula botează stratul ”conceptual” (chiar dacă unele concepte sunt metafore), semnalizînd alerta problematică. Ce-i drept, Sorin Cerin face exces și risipă de majuscule, astfel încît de la o

vreme ele nu mai creează nici panică, nici evlavie, căci abundența le sedează efectele de acest gen și le pervertește într-un soi de grandilocvență. Celălalt mecanism de elevare în demnitate se bizuie pe o anumită – poate asumată, poate premeditată – emfatizare discursivă, pe o îngroșare lexicală și pe o declamație de profunde și de grave. Se insinuează – de nu cumva se chiar instaurează – și aici o evidentă procedură de rețetă imaginativă, redundantă peste tolerant. Cum e și normal – ba chiar inevitabil – într-o lirică de reflecție ce vrea să se coaguleze în jurul unor nuclee conceptuale, modalitatea imediată de sensibilizare a acestor noduri conceptuale constă în materializarea abstracțiilor; senzualizarea lor e chiar modul lor de epifanizare lirică. Dar la Sorin Cerin mecanica imaginativă se bazează pe o simplă genitivizare materializantă a abstracțiilor (de unde imagini nesfîrșite de genul ”spinii Adevărului”, ”coșarii Împlinirilor”, ”periile Amăgirii” etc. etc.), sub care stă cel mai adesea un buton de personificare. Pe scala decantării în metafore stăm, astfel, doar pe primii fuștei, ceea ce produce, simultan, un efect de candoare imaginativă (sau discursivă), dar și unul de uniformizare. Probabil însă că această încredere în procedeele primare se datorează mizei pe decantarea gîndului, miză care lasă în subsidiar acțiunea imaginativă (iar pe cea simbolizantă cu atît mai mult) ca atare.

Dar nu cîte și nici ce idei bîntuie prin poeziile lui Sorin Cerin sunt, totuși, lucrul cel mai relevant (ideea, în general, dar și în acest caz particular, are un grad de indiferență la lirism). Dimpotrivă, în mod oarecum paradoxal, decisivă, nu doar definitorie, e atitudinea în care ele se strîng, afectul în care coagulează. Sub aparența unui discurs proiectat pe

”gînd”, Sorin Cerin promovează, de fapt, un lirism (cam pus la uscat) de afecte existențiale (nu de afecte intime). Reflexivitatea poemelor nu e, din această perspectivă, decît un fel de penitență atitudinală, o hieratizare a afectelor violente. Stratul pasional e, în realitate, cel care se agită și el se vede în mai toate componentele lui, de la cele de vituperație la cele de evlavie sau tandrețe sublimată (ori, din contră, resentimentalizată). Poetul e, pe fond, un exasperat de starea lumii și de condiția omului și pornind de aici exersează sarcasme (crunte cel puțin ca șuvoi) pe seama ”Societății de consum” sau pe cea a deșertăciunii ”Iluziilor Existenței”. E o febră imprecativă care dă elan versurilor, dar care, mai ales, pune în vedetă discursivă exasperarea în fața acestei degradări generale. Atît de generale încît ea a cuprins și transcendentele, căci Sorin Cerin e mai mult decît iritat de instrumentalizarea lui Dumnezeu (și a credinței) în lumea de azi. Iritarea în fața coruperii sacrelor ajunge la culme în versuri de maxim tupeu blasfemic (”Ticăloşia Diavolului se numeşte Rău,/ pe când a Lui Dumnezeu, Bine.”, dar și altele, nu mai puțin provocatoare și ”infamante” la adresa Dumnezeirii); asta nu se întîmplă însă decît din pricina intensității și purității propriei credințe (Ștefan Borbely a evidențiat îndestul energia fervorii din poezia lui Cerin), dintr-un fel de absolutism devoțional. Căci nu lirică de provocare și de imprecare face, de fapt, Cerin, ci dimpotrivă: lirică de devoțiune disperată și înflăcărată, prin care-l caută ”pe Adevăratul Nostru Dumnezeu/ atît de diferit de cel al catedralelor de genunchi roși/ la zidurile reci și inerte ale lăcomiei Iluziei Vieții”. E febra devoțională de pe reversul imprecațiilor și sarcasmelor, dar tocmai ea e cea care contaminează toate poemele. Dintr-un strat de ideale strivit ies, cu vervă pasională, atitudinile lui Cerin, atitudini

eruptive oricît ar fi ele de codificate într-o lirică de reflecții."

Prof.univ.dr.Elvira Sorohan – Un poet existenţialist din secolul 21

Pentru a înțelege pe deplin cronica literară scrisă de Elvira Sorohan în **Convorbiri literare** unde face referire la un articol scris de Magda Cârneci referitor la Transpoezie, si publicat in România literară unde se specifică ce anume este poezia veritabilă, genială, marea poezie pe care o râvnesc poeții ultimului secol, Elvira Sorohan, specifică în cronica dedicată poeziei ceriniene din **Convorbiri literare**, numărul 9,(237), paginile 25-28, 2015 sub titlul **Un poet existențialist din secolul 21**, că:

Fără să înţeleg ce e „transpoezia”, care, probabil, nu mai e poezie, invocînd un termen creat de Magda Cârneci, mai citesc totuşi poezia de azi şi acum încerc să spun ceva despre una anume. Nemulţumită de „insuficienţa poeziei contemporane”, în acelaşi articol din „România literară”, în mod rezonabil poeta acuză, în bloc, cum că ceea ce „livrează” acum creatorii de poezie nu sînt decît notaţii ale „micului sentiment”, „mici disperări” şi „mici gîndiri”. Parafrazîndu-l pe Maiorescu, asprul critic al diminutivelor cultivate de Alecsandri, nu poţi spune decît că poezia rezultată din astfel de notaţii e şi ea mică (la cub, dacă enumerarea se opreşte la trei). Pricina identificată de Magda Cârneci ar fi lipsa de inspiraţie, acea tensiune psihică, specifică oamenilor de artă, o trăire spontană, ce face să se nască, incontrolabil, creaţia. E momentul inspirativ, în cazul poeziei, încărcat de impulsuri afective imposibil de înfrînt raţional, un impuls pe care îl ai sau nu-l ai şi de care e responsabilă vocaţia. Simplu, asta e problema, ai vocaţie, ai inspiraţie. Nu prea am o părere formată despre poezia Magdei Cârneci şi nici nu pot şti cît

de des o vizitează inspiraţia, dar dacă starea asta e un har, mai e cazul să cauţi reţete spre a o induce? Şi totuşi, în numele breslei, preocuparea poetei pentru dorita stare se concentrează interogativ: „…întrebarea capitală care se pune este următoarea: cum să facem să avem acces mai des, mai controlat, şi nu doar prin accident, la acele stări intense, la dispreţuita ‹‹inspiraţie›› la acele niveluri altele ale noastre, pentru care poezia a fost întotdeauna un martor (sic !) privilegiat”. Nu ştim cui aparţine dispreţul, dar ştim că inspiraţia e a poetului născut şi nu făcut. Acesta din urmă nefiind decît un meşteşugar, un *artifex*.

Am în faţă trei plachete de versuri ale puţin cunoscutului şi nu lipsitului de inspiraţie poet, Sorin Cerin, ordonate într-o logică *descrescendo*, uşor de înţeles, *Nonsensul existenţei, Marile tăceri, Moartea,* toate apărute în 2015, la Editura Paco, din Bucureşti. După ideile titulare, îndată te frapează şi vocabularul poetic al primei poezii ce te întîmpină cu sintagma „Iluzia Vieţii”, ortografiată cu majuscule. Este, în fond, o expresie moştenită din vocabularul consacrat al existenţialiştilor, deajuns ca să bănuieşti ce marcă vor avea poeziile. Înaintezi cu lectura fiind curios să vezi cît se menţine poetul pe aceeaşi coardă de fond, şi cît de adînc, cît de grav trăieşte întru această idee deloc nouă. Şi nu e nouă pentru că rădăcinile existenţialismului, modern reformulat, îşi trag seva din scepticismul biblicului, melancolicului Eclesiast, descurajat, în conştiinţa tragică a finitudinii ca destin. Este regele biblic un existenţialist *avant la lettre*. El descoperă că „vreme e a te naşte şi vreme e să mori”, în rest, „totul e vînare de vînt”. Ce se mai poate spune nou în vremea noastră, chiar în formulă personală, cînd existenţialismul a fost intens susţinut filosofic în secolele al XIX-lea şi al XX-lea, de la Kirkegaard şi pînă la Sartre, cu nuanţe specifice. O poezie în termenii existenţialismului statuat mai poate

interesa fiinţa zilelor noastre, sclava imaginii vizuale şi a internatului, doar prin adaptări ori actualizate adaosuri complementare ideii centrale şi nu în cele din urmă, prin puterea întoarcerii asupra sinelui. Este cam ceea ce încearcă să realizeze poetul Sorin Cerin, lăsîndu-ne, dintru început, impresia că trăieşte miracolul creator, inspiraţia. Voind să orienteze cititorul spre a căuta un anumit gen de poezie cultivată în aceste plachete (cu una şi aceeaşi copertă), autorul le subintitulează, *ne varietur*, „Poezii de meditaţie", cum şi sînt la nivelul ideilor. Dar, cît de adîncă şi cît de personală e meditaţia, n-o poţi spune decît la sfîrşitul lecturii, cînd sintetizezi ce anume aspecte ale ontologiei şi din ce perspectivă intelectiv-afectivă le dezvoltă poetul.

În mod cert, vocabularul poeziei existenţialiste universale, uşor de recunoscut, este acum redistribuit într-o altă topică, ceea ce conduce la combinaţii surprinzător de noi, unele îndrăzneţe, ori teribil de dure, cum sînt cele ce vizează biserica. Citind numai unul dintre cele trei volume e ca şi cum le-ai citit pe toate, se cîntă pe aceeaşi coardă, cu minime înnoiri de la o poezie la alta. Poetul se închide într-o sferă conceptuală unitară, de aici retorica specifică. Oriunde ai deschide unul dintre volume, te afli în centrul universului poetic, aceleaşi idei, aceeaşi atitudine de scepticism revoltat. La nivelul limbajului, acelaşi vocabular, bine acordat cu sfera conceptuală, e recombinat în noi şi noi sintagme, cu actualizări ce ţin de mediul de astăzi şi chiar imediat al fiinţei aruncată în lume să ispăşească „Păcatul Originar". Se ştie, pentru că spuneau înţelepţii, „fiul Evei nu trăieşte într-o lume lipsită de vaiete". Ambiţia de a-şi construi o meditaţie personală, imposibil de realizat la nivelul vocabularului poetic deja obosit, e compensată de arta combinaţiei cuvintelor, fără să poată evita frecvenţa redundantă a unor sintagme. Cea mai frecventă, uneori plasată voit şi de două ori în aceeaşi

poezie, este „Iluzia Vieţii”. Alte zeci de cuvinte cheie, complementare, frapează prin utilizare ostentativă, spre a sublinia ideea de „Nonsens al Existenţei”. Sînt preferate serii de cuvinte scrise cu majusculă: „Clipă”, „Nemurire”, „Iluzie”, „Absurd”, „Tăcere”, „Moarte”, „Eternitate”, „Adevăr Absolut”, „Vis”, „Liber Arbitru”, „Păcatul Originar”, „Iubirea”, „Singurătatea”, „Înstrăinarea”, „Dumnezeu” şi multe altele. Sintagma care aduce aici şi acum trăirea problematizată a existenţei este „Societatea de Consum”. Se degajă din poezie o frenezie a dublării cuvîntului ce susţine ideea. Adesea, această energie debordantă a reaşezării cuvintelor acoperă ceea ce cauţi în poeziile compuse pe una şi aceeaşi temă, adică trăirea intens afectivă a sentimentului „iluziei vieţii”, înăuntru, nu în afară. Aici să mai amintim de maniera de a distinge cuvintele expresive ortografiate cu majusculă. Ploaia de majuscule tinde să inunde cîteva semnificaţii de bază ale poeziilor. Şi mai e o particularitate, punctuaţia. După fiecare vers, încheiat sau nu ca înţeles, gramatical sau nu, e pusă virgula; punctul e pus de preferinţă numai după ultimul vers. Altfel decît Eclesiastul biblic, poetul nostru, mai mult revoltat decît melancolic, ierarhizează deşertăciunile destul de puţin ordonat ca să poţi urmări idei clare. Semnificaţiile se aglomerează în una şi aceeaşi poezie, cum e *Ierarhia Deşertăciunii*. Dar nu e singura. De vină poate fi realitatea contemporană care provoacă pe multiple planuri sensibilitatea poetului. Cuvîntul „deşertăciune” e angajat într-o combinaţie gravă, tăioasă, pus să însoţească chiar fenomenul naşterii lumii, pentru a sugera, finalmente, prin alăturări culinare foarte originale, voit vulgarizatoare, dezgustul, „greaţa”, ŕ la Sartre, lăsate în urmă de conştiinţa absurdului existenţei. Am trimis la poezia *Industrie a Cărnii Existenţiale*: „Plugul Deşertăciunii sapă adînc,/ în ţărîna Existenţei,/ vrînd să

însămînţeze genele Iluziei Vieţii,/ pentru a naşte Lumea,/ după o gestaţie prelungă,/ în pîntecul fără limite al Minciunii,/ care se sprijină pe Adevăr pentru a exista,/ …corbii negri ai gîndurilor,/ dezvoltînd,/ O adevărată Industrie a Cărnii Existenţiale,/ începînd,/ de la fripturi de vise pe grătarul Absurdului,/ pînă la,/ mezeluri de cea mai bună calitate a Deznădejdii.” Ceea ce găseşti în această poezie: paradox, nonsens, nihilism, dezabuzare, visuri făcute scrum, toate acestea şi altele se vor multiplica, recombina caleidoscopic, în toată creaţia cuprinsă în aceste trei plachete.

Dacă noţiunile şi conceptele sintetic cuprinse în cuvinte îşi păstrează constant înţelesul, soarta „cuvîntului” nu e aceeaşi, pare să meargă spre epuizare, ca şi forţa de înnoire a poeziei. Au şi cuvintele soarta lor, în afară de poezie, cum zice poetul. La început, paradoxal, „Toamna sentimentală” e părăsită „de recoltele înflăcărate de cuvinte”, frenetic adunate de temperamentul aprins al poetului îndrăgostit numai de anumite cuvinte, cele din semantica existenţialistă. Alteori, „Stoluri de Cuvinte,/ brăzdează cerul Amintirilor”. În registru schimbat, cuvîntul e chinuit ca instrument al presei, violentă, pe drept incriminată de poet: „Cuvinte lacustre,/ plîng în ghivece de Martiri,/ puse la ferestrele bordelurilor de Ziare,…”. Este deplînsă soarta cuvintelor angajate insolit, grotesc: „La măcelăria Cuvintelor,/ în colţul străzii Destinului,/ se vînd ciolane de fraze stricate,/ pulpe de înţelesuri pentru prăjit,…”. Şi cu acest fragment am ilustrat originalitatea combinaţiilor verbale resentimentare, ce defulează o atitudine poetică provocată de revolta împotriva nonsensului existenţei. În cele din urmă e metaforizată „iarna Cuvintelor,/ care ningeau peste Zilele noastre,…” şi e deplînsă soarta lor, căderea: „în Noroiul unor Cuvinte,/ obscene şi pline de invective”, şi, finalmente, sucombarea

lor: „Cimitire de cuvinte se înşiră în sufletele,/ ce vor şi speră la Înviere,…”. Aici cuvintele s-au întors la poezie. Însă, cuvîntul e numai instrumentul ce nu e numai al poetului, doar a lui e problema de fond a existenţei iluzorii, resimţită ca atare în termenii existenţialismului de la începutul secolului 21. Acesta e miezul, laitmotivul zecilor de poezii semnate de Sorin Cerin, distribuite studiat, presupun simbolic numerologic, în fiecare plachetă cîte 77, nici una în plus sau în minus. Din sămînţa acestei idei generos semănate, se ridică pentru poetul obosit de atîta frămîntată gîndire: „Ierburi de întrebări ce unduiesc alene peste pleoapele/ Asfinţitului,/ ce abia se mai pot ţine întredeschise,/ în zarea unor Răspunsuri,/ ce par a fi migrat către depărtările reci ale Uitării.” Nota meditativă a acestor versuri nu e cu totul descurajantă. Poetul nu e nici depresiv, nici anxios, pentru că are un temperament tonic. El o ia mereu de la început, cu declaraţii de neînvinsă voinţă de a înţelege, fără să accepte, ca astfel să se poată întoarce spre cunoaşterea de sine. În imagini poetice rare se conturează un fel de rezumat al discursului poetic, concentrat în poezia *Ierarhia Deşertăciunii*, încheiată, în termenii contemporaneităţii absurdului. E un mod de a reînnoi ceea ce s-a mai spus, că „mîncăm absurd pe pîine”. Pluralul indică în poet un exponent în numele omului, în general, „granitul” semnificînd taina de nepătruns de care se loveşte „trestia gînditoare”: „Căţăraţi pe Stîncile Vieţii,/ vrem să înţelegem granitul ca şi cum ar fi,/ o trestie conştientă de Sine. || Demolăm pilonii Naturii Iluziei Vieţii,/ încercînd să punem în locul lor,/ Un Vis cu mult mai străin de noi înşine. || Ruinăm slăbiciunea,/ … devenind propriile noastre epave,/ ce rătăcesc spre nicăieri. || … Să fie ochii Societăţii de Consum făcuţi doar pentru a/ privi Ierarhia Deşertăciunilor? Iubirea, care ar merita un comentariu al nuanţelor la care trimit imaginile poetice, este, în *Vis şi*

realitate, o: „icoană prinsă de pereţii reci şi insensibili,/ ai unei catedrale a desfrîului, cum este Societatea de Consum,/care ne consumă vieţile,/ pentru un Sens ce nu-l vom afla niciodată.” Dincolo de jocul cuvintelor se remarcă substantivul grav ce anulează cu totul sacralitatea catedralei. E un transfer de semnificaţii fabricat de revolta permanent revărsată asupra tipului de societate în care trăim. Viaţa noastră, se lamentează poetul în *Feline Existenţiale*: „ se vinde scump la tejgheaua Destinului,/ pentru a da gust Desfrîului,/ abonat cu cartelă de plăceri în regulă,/ la Societatea de Consum.”/… „Promisiuni Deşarte,/ şi-au pierdut cheile Împlinirii,/ iar acum fac Morala cartelului de Legi,/ alături de prostituatele politiciene ale momentului”. Limbajul violent, ca săgeţi poetice aruncate şi contra degradării teribile a politicului, defulează o revoltă de tip nihilist, ridicată la rang de principiu. Ţinta absolut actuală este încă şi mai evidentă atunci cînd, în poezia *Jocul de-a Viaţa cu Moartea,* este incriminată, cam în aceiaşi termeni, „grădina Societăţii de Consum Foamete,/ drept mari atleţi ai tăierilor de venituri./ Cîntarele false şi isterice ale Politicii,/ ne drămuiesc cu parcimonie fiecare Clipă…”.

Schimbînd subiectul, vocabula „clipă”, în raport cu „eternitatea”, actualizează o notă din arsenalul de cuvinte specifice din limbajul marelui gînditor existenţialist care a fost misticul Kierkegaard. După cum atitudinea clar atee, cînd e vorba de Dumnezeu şi biserică în poeziile lui Cerin, actualizează durităţi de limbaj, cu particularităţi ale existenţialismului sartrean, în timp ce *Matematica existenţei* şi multe alte poezii ne readuc în memoria culturală imaginea acelei *„monde cassé ”* percepută critic de francezul Gabriel Marcel.

Poate cea mai densă în concepte complementare „existenţei”, dintre poeziile celei dintîi plachete,

este*Desfrîu*. Sînt încercări de a da definiţii, de a pune în relaţie lucrurile prin inversiune cu sens, din nou foarte grav acuzatoare, cum e cea cu adresă la „mănăstire”. Sigur, nefericirea fiinţei care scrie o asemenea poezie, vine nu numai din conştiinţa căderii omului în lume sub blestem divin, dar şi din ceea ce ar fi o consecinţă, respingerea, pînă la blasfemie a nevoii de Dumnezeu. Interogaţia, din poezia *Desfrîu*, care pare că lasă cititorului libertatea de a da particulare răspunsuri, e un tertip al poetului conştient de ceea ce afirmă la modul mascat: „Existenţa este o nălucă prinsă între două vise, Spaţiul şi/ Timpul./ Pacea va fi mereu datoare Războiului cu propriile ei/ arme, Deşertăciunea Democraţiei şi Dictatura./ Care desfrîu nu-şi are mănăstirea sa şi care crimă,/ democraţia ei? ” Poezia continuă cu o nouă definiţie a „Existenţei” ca „joc de noroc”, însoţită de „Speranţă”, niciodată lăsată în voia „liberului arbitru”, care i-ar da omului libertatea de a schimba ceva. Rămîne numai libertatea fiinţei de a judeca propria existenţă, etern îngrădită să poată depăşi absurdul.
Natura demonstrativă a poetului îl condamnă, extroversiv, la excese, încît risipeşte prea generos ce a adunat cu greu din biblioteca propriei vieţi şi a cărţilor. Paradoxal, acelaşi temperament e sursa puterii de a trăi autentic sentimentul de alienare, de înstrăinare şi accentuată singurătate, pînă la a-şi simţi sufletul ca o „casă în ruină”, din care, plecată, fiinţa căzută în „neant”, mai are şansa de a fi sortită „Eternităţii”. Rămîn multe alte comentarii de făcut la cîteva cuvinte preferate ale poetului, înscrise cu majusculă. Dar, despre „Iubire”, „Dumnezeu”, „Biserică”, „Absurd”, „Clipă şi Eternitate”, „Tăcere” şi „Moarte”, poate, altădată. Ar merita, pentru că acestui poet nu-i lipseşte inspiraţia rîvnită de alţii, cum scria poeta Magda Cârneci, dar el trebuie să se ferească de pericolul de a rămîne un *artifex*, şi, încă, să nu

calce prea apăsat pe urmele din Bacovia ori Emil Botta, spre a nu le desfigura prin exces.

- **Ana Blandiana:**"Poezia de meditatie pe care o scrie Sorin Cerin nu este o versificare de adevaruri filozofice,ci o impletire de revelatii despre aceste adevaruri.Iar raportul dintre intensitatea acestor revelatii si indoiala din care sunt construite adevarurile este chiar piatra filozofala a acestei poezii.De altfel,secretul de a putea fixa fulgerul revelatiei este o problema la fel de subtila ca si aceea a pastrarii energiei solare din zilele calde in cele reci."
- **Prof.univ.dr Theodor Codreanu**„Sorin Cerin este un gânditor aforistic paradoxist, de o mare mobilitate a minţii, mânuind cu măiestrie antitezele, îmbinându-le oximoronic sau alternându-le chiasmatic în probleme cu mize majore din viaţa noastră spirituală şi socială. Poezia din Liberul arbitru este o prelungire a manierei sale de meditaţie, impregnând-o şi cu o doză potrivită de kynism (în sensul dat cuvântului de Peter Sloterdijk), reuşind, totodată, performanţa de a rămâne pe teritoriul lirismului autentic chiar şi atunci când vituperează „Corbii vulgari necrofili şi necrofagi ai Viselor".
- **Prof.univ.dr Ioan Holban**„Despre expresivitatea și bogăția înțelesurilor transmise Celuilalt prin tăcere a scris pagini antologice Lucian Blaga. Poetul de azi scrie, în Marile Tăceri, o poezie a sentimentului religios, nu de amvon, însă, ci în gînd cu Dumnezeu, în meditație și în fulgerarea gîndului spre clipa Creației. Poezia lui Sorin Cerin este a unui alt Cain rătăcind în pustie, păstrînd, încă, frânturi din bucuria edenică pentru a ieși din "menghina" lumii unde omului căzut i se surpă orizontul sufletului în ploi de foc și urme de plumb".

- **Prof.univ.dr.Maria Ana Tupan** "Meditaţiile lirice ale lui Sorin Cerin au ceva din amestecul paradoxal de disperare şi energie a revoltei din eseurile filosofice ale lui Emil Cioran. Sesizarea tragismului şi grotescului existenţei nu conduce la paralizie psihică, ci la nihilism exorcizant şi blasfemitor. Sfada cu "adulterinul Dumnezeu" – apelativ şocant dar foarte expresiv pentru idea de păcat originar al lui … Dumnezeu care trebuie să fi zămislit lumea rea prin adulter cu Satana – capătă accente sarcastice în vignetele unei Biblii desacralizate, cu un Creator care meştereşte firmamentul la o masă de fierar şi un Diavol în care s-au contopit toţi frondiştii hippy-rap-punk-porto-ricani:

[…] stelele alcoolice, ale unui Univers, lacom, meschin şi cinic, băute de Dumnezeu la masa Creaţiei,

pe cerurile înlăcrimate ale Fericirii, mâzgălite cu graffiti de Diavol,

Dacă poetul şi-a propus în poemul La un grătar un exerciţiu urmuzian, reuşita e perfectă. Nu numai ingenioase salturi mortale pentru logica identităţii de pe un nivel ontologic în altul admirăm aici, ci şi tropismul de o barocă inventivitate al unui Eucharist pe dos, căci într-un univers al vieţii spre moarte, cel care se frânge e spiritul, cuvântul, pentru a revela un ... trup deleuzian, animalic, descris ca minuţioasa hartă anatomică a unui student medicinist. Poetul ne surprinde prin noutatea şi revelaţia definiţiei aforistice, căci, după primul moment de surpriză, acceptăm peisajul moralizat al timpului, cu un trecut mort, un viitor viu şi un prezent iluzoriu, contrar sentimentului comun că viaţa trăită e eul nostru cert, că doar prezentul există cu adevărat şi că viitorul e pură ipoteză. Cerin redefineşte fiinţa umană ca

aflându-şi autenticitatea în multiplicarea mentală a realităţii terne şi ca proiect existenţialist".

- **Prof.univ.dr. Mircea Muthu** "Disperarea de a găsi un Sens existenţei contemporane aluvionează testimoniul poetic al lui Sorin Cerin în care amurgul limbajului, asociat cu „clepsidra spartă" a timpului,este resimţit – cu acuitate tragică – de „cuvintele noastre torturate".

"Meditaţia, întoarsă spre sine însăşi de „oglinzile întrebării"sau de către „ochii" fabuloşi ai Oceanului nesfârşit, se automacerează la aceeaşi temperatură febrilă, de arc voltaic, enunţată – in nuce –de sintagma „ploilor de foc".

- **Prof.univ.dr. Cornel Ungureanu** " Sorin Cerin propune un discurs poetic despre felul de a trece "dincolo", o reflecţie şi o îngândurare care are nevoie mereu de majuscule. Cu majuscule, cuvintele pot să suporte accentele apăsate ale autorului care păşeşte. cu atâta energie, pe tărâmurile frumos traversate de cei înzestraţi cu harul preoţiei. Sorin Cerin ritualizează timpurile deconstrucţiei poetice, dacă e să înţelegem cum se cuvine desfăşurarea versurilor sub steagul titlului."
- **Prof.univ.dr. Ion Vlad** "Sorin Cerin si-a definit poemele din volumul "Marile Taceri""poezii de meditatie" Fara indoiala,reflexivitatea e dominanta creatiei sale, prezidate de interogatii,revolta,nelinisti si o dramatica cercetare a TACERII,topos al indoielilor,al cutezantei si al aventurii spiritului in permananta cautare a adevarului;poezia sa urmeaza unei axiologii de un intens dramatism.E lirica luciditatii,a meditatiei si a lirismului autentic".

SORIN CERIN
- AGONIA -
-poeme filosofice-

- **Lect. univ.dr. Laura Lazăr Zăvăleanu**: "Intelectual format la şcoala bucureşteană, dar simţind nevoia să se revendice, admirativ, de la modelul critic al şcolii clujene, unde îşi identifică modelele exemplare în profesorii Ion Vlad şi Mircea Muthu, Sorin Cerin îşi construieşte şi poezia intertextual, pentru că poetul Marilor Tăceri îşi declară peste tot maeştrii, identificaţi aici, intrinsec, cu Blaga (prin reflecţie filozofică şi structură prozodică uneori voit calchiată după Poemele luminii) şi Arghezi.Însuşi titlul volumului, Marile Tăceri, impune imperativul unui dialog implicit cu poezia lui Arghezi purtând acelaşi titlu.Căutărilor febrile din Psalmii arghezieni ale unui Dumnezeu chemat să se arate, le răspund aici interpelările fără odihnă ale unui apostat credincios, care se sfâşie, în pustia gândului şi a imaginii frânt oglindite de lumea declarată, între dragoste denunţatorie şi revoltă tandră, între blestem incantatoriu şi rugă deghizată, de veşnic îndrăgostit, fără putinţă de a-şi declina, în realitate, fervoarea, deşi cuvântul experimentează, estet, întregul lexic blasfemiant şi apocaliptic.O duplicitate izbăvitoare, în fapt, care - strigându-şi drama înstrăinării şi a introspecţiei ratate, ca şi neputinţa întâlnirii cu celălalt sau spaima suprapunerii cu el, într-o lume al cărei sens este rătăcit în „tenebrele lagărelor de idei”, la interferenţa unui timp şi unui spaţiu ajunse “la capăt de hotar ” -,naşte, in litania `a rebours, semnele creaţiei mântuite, în plin festin cinic, “pe masa olarului iubirii"
- **Conf. univ. dr.Călin Teutişan** "Poezia lui Sorin Cerin declamă o fatală nostalgie a Sensului. Gândirea poetică încearcă recuperarea lui, din fragmente disparate, readuse la un loc prin travaliul liric, închipuind o posibilă hartă reconstituită, fie şi

fragmentar, a lumii, dar mai ales a fiinţei. Metaforismul neovizionarist este cadrul de referinţă al acestor poeme, traversate, când şi când, de parabole ale realului, "citit" în cheie simbolică, dar şi ironică. Cinismul lipseşte cu desăvârşire din versurile lui Sorin Cerin.Aceasta înseamnă că personajul liric ce cuvântă în paginile de faţă, mai exact conştiinţa lirică, pune o presiune etică asupra realităţii, forţând-o astfel să-şi asume propriile adevăruri uitate."

- **Prof.univ.dr.Cornel Moraru**"Profet al neantului existenţial, poetul face parte din categoria moraliştilor, rezumând într-o manieră fulgurantă precepte aforistice şi proiecţii aspre dintr-o viziune extatică de sfârşit de lume. Meditaţiile sale dezvoltă o retorică furibundă pe tema "nonSensului Existenţei", deşi exprimă mai mult îndoieli decât certitudini şi întrebări decât răspunsuri. Intensitatea implicării în acest demers liric atinge, pe rând, cote extreme: de la jubilaţie la sarcasm şi de la indignare, din nou, la extaz..."
- **Prof.univ.dr. Ovidiu Moceanu** "Prin cimiterele viselor, volumul semnat de Sorin Cerin, poezia marilor întrebări existenţiale îşi caută un nou statut, construind, în texte care comunică subteran, un chip al omului interogativ. "Catedrala existenţei" are capcanele ei, "Adevărul absolut" pare de neatins, "Crinii albi ai adevărului" pot ucide, "dacă nu-şi aeriseşti cămara minţii", eul poetic descoperă mai degrabă un "Dumnezeu prea amar"... Toate acestea sunt expresii ale unei stări de mare tensiune interioară, în care luciditatea săgetează revelaţia şi limitează trăirea deplină a sensului existenţei".
- **Prof.univ.dr. Dumitru Chioaru**"Discurs profetic, filosofic sau poetic? - e greu de determinat în care se încadrează textele lui Sorin Cerin. Autorul le

înglobează toate trei într-o formulă personală, aparent desuetă estetic, rostind însă cu suflu de poeta vates ultimele cuvinte dinaintea Apocalipsei. O apocalipsă în care lumea desacralizată şi dominată de false valori sfîrşeşte pentru a putea regenera prin Cuvînt".

- **Prof.univ.dr. Ştefan Borbély** "Spirit profund şi sincer religios, Sorin Cerin caută disperat după diamantul ascuns în negurile molozului, ale cenuşii. Un întreg arsenal al modernităţii negative - căni ale pustiului, apa uitării, abatoare, sărbătoarea continuă a suferinţei, maimuţa de lemn putrezit etc., etc. - e chemat să denunţe, în versurile sale, "armele letale ale societăţii de consum" şi "ospiciul" alienării prin mercantilizare a existenţei noastre de fiecare zi. Tonul e apodictic, pasional, profetic, nu admite nuanţe sau replici. "Noii paşi ai credinţei" sunt enunţaţi peremptoriu ca speranţă a mântuirii colective, "lumina divină" se întrezăreşte, izbăvitor, la capătul încă îndepărtat al supliciului, însă, pe moment, poetul pare să fie preocupat exclusiv de retorica eschatologică, întrezărind decădere, demisie morală sau ruine cam peste tot pe unde-l poată paşii sau privirile"
- **Gheorghe Andrei Neagu** "Definitoriu pentru acest autor pare să fie pe drept cuvânt, îndoiala, drept piatră de temelie a poemelor sale(Greșeala pag.73)Îl felicit pe autor pentru cutezanțele sale stilistice din "Din ochii luminii divine pag.81 precum și din celelalte păcate cuibărite în sânul lui creator. Cred că literatura română are în Sorin Cerin un scriitor al mileniului 3 care trebuie abordat cu mai multă insistență de critica de specialitate"
- **Marian Odangiu**“Lirica lui Sorin Cerin este una a întrebărilor esenţiale: relaţia Fiinţei cu Divinitatea într-o lume din ce în ce mai distorsionată valoric (şi

distorsionantă în acelaşi timp !), dispariţia unor repere fundamentale - atrăgând după sine interogaţii copleşitoare şi infinite nelinişti -, absenţa tot mai tulburătoare a unor Adevăruri care să deschidă calea spre Mântuire, îndoielile profund demotivante asupra Sensului Vieţii, absurd înălţat la rang de raţiune existenţială alimentează spaima şi angoasele poetului. Versurile sale dezvoltă astfel o veritabilă retorică a disperării, în care, aidoma unei insecte halucinate de Lumină, autorul lansează întrebări fără răspuns, caută confirmări acolo unde acestea au intrat de mult în disoluţie, navighează îndurerat dar lucid printre imagini şi metafore de elevată şi convingătoare pregnanţă, construieşte scenarii apocaliptice despre Viaţă, Iubire şi Moarte…”

- **Eugen Evu**:"...cărțile par a fi obiecte de cult-cultură-proprie testamentară ale unui ceremonial, …al neo-cunoașterii, platonic-socratice sub semnul “Guvernământului General al Genezei” bunăoară. Ceea ce merită considerat este și imperativul transparent al autorului de a comunica în limba natală, românească. Singurătatea atribuită Sacrului este totuși a ființei umane în ipostaza ei reductivă, a condiției umane….Cum Vinea scria, poetul vede idei ale sale, sau oglindire în ‘odaia cu oglinzi’ a bibliotecii universale. Un destin desigur personal, in mare parte asumat, nota bene.În volumul Politice, la extrema lui H.R. Patapievici poetul este bine-știutor al problemei eliadești, al “căderii umanului în zoon politikon”…Între raționalism și iraționalism, Sorin Cerin navighează pe Oceanul Interconnection."

Cărţi publicate

Literatură Sapienţială

Volume de aforisme

- Culegere de Înţelepciune - Opere Complete de Aforisme - Ediţie de ReferinţăWisdom Collection - Complete Works of Aphorisms - Reference Edition, **conţine un număr de 11 486 de aforisme structuralizate în 14 volume publicate anterior la alte edituri, ce sunt incluse în actuala culegere**. 2014
- Dumnezeu și Destin God and Destiny2014
- Rătăcire Wandering2013
- Libertate Freedom2013
- Cugetări esențiale2013

- Antologie de înţelepciuneAnthology of wisdom 2012 conţine un număr de 9578 de aforisme, maxime şi cugetări de Sorin Cerin.
- ContemplareContemplation 2012
- DeşertăciuneVanity 2011
- Paradisul şi InfernulParadise and Inferno 2011
- PăcatulThe Sin 2011
- IluminareIllumination 2011 Conţine un număr de 693 aforisme
- Culegere de înţelepciune în care apar pentru prima oară volumele **Înțelepciune**, **Patima** și **Iluzie și realitate**, alături de cele reeditate ca **Nemurire**, **Învață să mori** și **Revelații**, volume apărute atât separat cât și împreună în culegere în edițiile de limbă engleză online sau tipărite, din Statele Unite, Wisdom Collection 2009 Conţine un număr de 7012 aforisme
- ÎnţelepciuneThe book of wisdom 2009 Conţine un număr de 1492 aforisme.
- Învaţă să mori 2009 Conţine un număr de 1219 aforisme.
- Nemurire 2009 Conţine un număr de 856 aforisme.
- Revelaţii 21 Decembrie 20122008 Conţine un număr de 2509 aforisme.

Volume de inspiraţie sapienţială

- IubireAmourLove 2008
- Antichrist, fiinţă şi iubire 2007

Volume de studii filozofice

- CoaxialismulThe Coaxialism2007
- Moarte, neant aneant viaţă şi Bilderberg Group2007
- Logica coaxiologică2007
- Starea de concepţiune în fenomenologia coaxiologică2007

Volume de poezie filozofică

- Steaua Nemuririi - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018 The Star of Immortality- Philosophical poems -the United States of America 2018
- Iluzia Mântuirii- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Întâmplare Neîntâmplătoare - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018

- Singuratatea Nemuririi - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Drame de Companie - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Calea spre Absolut - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Dumnezeul meu - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Angoase existentiale- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018 Existential Anguishes - Philosophical poems the United States of America 2018
- Mai Singur - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Pe Umerii Lacrimii Unui Timp - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- În sălbăticia Sângelui - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Început și Sfârșit - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Marea Iluzie a Spargerii Totului Primordial - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Transcendental - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018

- Amintirile Viitorului - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Înțelesul Iubirii –Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Tot ce a rămas din noi este Iubire -Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Creația Iubirii -Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Zâmbetul este floarea Sufletului -Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Omul este o șoaptă mincinoasă a Creației- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Condiția Umană- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Iluzia Existenței - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017The Illusion of Existence: Philosophical poems the United States of America 2017
- Existențialism - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017 Existentialism: Philosophical poems the United States of America 2017
- Ființă și Neființă - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017Being and Nonbeing: Philosophical poems the United States of America 2017

- Oglinzile Paralele ale Genezei - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017The Parallel Mirrors of the Genesis: Philosophical poems the United States of America 2017
- Existenta si Timp - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017Existence and Time: Philosophical poems the United States of America 2017
- Obiecte de Cult - Poeme Filosofice[58](Statele Unite ale Americii) 2017Objects of Worship: Philosophical poems the United States of America 2017
- Copacul Cunoașterii - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017The Tree of The Knowledge: Philosophical poems the United States of America 2017
- Iluzia Amintirii- Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii)2017The Illusion of Memory: Philosophical poems the United States of America 2017
- Iluzia Mortii - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii)2017The Illusion of Death: Philosophical poems the United States of America 2017
- Eternitate - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii)2017Eternity: Philosophical poems the United States of America 2017
- Strainul Subconstient al Adevarului Absolut - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016

- Paradigma Eternitatii - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Marea Contemplare Universala - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Bisericile Cuvintelor - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii)2016
- Trafic de carne vie - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Vremurile Cuielor Tulburi - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii)2016
- Divinitate - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- La Cabinetul Stomatologic - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Origami - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Dinainte de Spatiu si Timp - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016

- A Fi Poet editura eLiteratura, București 2015
- O Clipă de Eternitate editura eLiteratura, București 2015
- Suntem o Hologramă editura eLiteratura, București 2015
- Zile de Carton editura eLiteratura, București 2015

- Fericire editura eLiteratura, București 2015
- Nonsensul Existentei Statele Unite ale Americii 2015 The Nonsense of Existence - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Liberul arbitru Statele Unite ale Americii 2015The Free Will - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Marile taceri Statele Unite ale Americii 2015 The Great Silences - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Ploi de Foc Statele Unite ale Americii 2015 Rains of Fire - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Moarte Statele Unite ale Americii 2015 Death - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Iluzia Vieții Statele Unite ale Americii 2015 The Illusion of Life - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Prin cimitirele viselor Statele Unite ale Americii 2015 Through The Cemeteries of The Dreams - Poems of Meditation the United States of America 2016

- Îngeri și Nemurire Statele Unite ale Americii 2014 Angels and Immortality - Poems of Meditation the United States of America 2017
- Politice Statele Unite ale Americii 2013
- Facerea lumii Statele Unite ale Americii 2013
- Cuvântul Lui Dumnezeu Statele Unite ale Americii 2013
- Alegerea Mantuitorului Statele Unite ale Americii 2013

Volume de poezie de filosofie a iubirii

- Filosofia Iubirii - Dragoste și Destin - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Aemricii) 2017 The Philosophy of Love - Love and Destiny: Philosophical poems the United States of America 2017
- Filosofia Iubirii - Verighetele Privirilor - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Aemricii) 2017The Philosophy of Love-The Wedding Rings of Glances-Philosophical poems the United States of America 2017
- Filosofia Iubirii - Fructul Oprit - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii)2017The Philosophy of Love - The Forbidden Fruit: Philosophical poems the United States of America 2017

- Filosofia Iubirii - Lacrimi - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017The Philosophy of Love- Tears: Philosophical poems the United States of America2017

Volume de poezie de dragoste

- Adresa unei cești de cafea 2013
- Memento Mori 2012
- Parfum de eternitate 2012
- Umbrele Inimilor 2012
- Inimă de piatră amară 2012
- Legendele sufletului 2012
- Adevăr, Amintire, Iubire 2012
- Eram Marile Noastre Iubiri 2012
- Suflete pereche 2011
- Templul inimii 2011
- Poeme de dragoste 2009

Romane

- *Destin* 2003
- *Trilogia Destiny cu volumele PsychoApocalipsa și Exodus urmând să apară Lumina Divină doi ani mai târziu ce avea să întregească ciclul Originea lui Dumnezeu* 2004- 2006

- *The origin of God apărut în Statele Unite ale Americii cu volumele The Divine Light PsychoThe Apocalypseşi Exodus*2006

SORIN CERIN

- AGONIA -

-poeme filosofice-

SORIN CERIN
- AGONIA -
-poeme filosofice-